

EL 9 NOU

En els darrers anys, i per la feina feta per pagesos, restauradors i consumidors, les mongetes del ganxet han tingut un importantíssim increment de producció. Han anat tan bé que en alguna temporada n'hi ha hagut en excés i s'ha arribat a vendre per sota del cost de producció. No és el cas dels darrers anys, que sembla que es torna a tendir a la normalitat i a igualar producció i venda.

Ja sabem de les qualitats que fan tan bo aquest llegum

La DOP Mongeta del Ganxet, més oberta

que passa per ser un producte de primera molt apreciat per restauradors de la comarca i de més enllà i per consumidors que busquen productes bons i dels anomenats de proximitat. La bona qualitat de la mongeta del ganxet i que es cultiva a les hortes d'aquí mateix la situ-

en en una posició molt bona respecte a altres llegums que arriben fins i tot de l'altra banda del món.

Per evitar problemes, per diferenciar-se i per evitar que es venguin com a mongetes del ganxet d'altres varietats que no ho són, un producte com aquest requere-

ria una certa protecció que fa uns anys ja es va aconseguir amb el reconeixement per part de la Unió Europea de la DOP (Denominació d'Origen Protegida) Mongeta del Ganxet.

Fins ara, la figura de la DOP ha anat fent el seu camí i ha marcat els paràmetres de

tot tipus que ha de tenir una mongeta del ganxet per ser anomenada i comercialitzada amb aquest nom. Però per diferents circumstàncies, aquesta DOP deixava fora o en una situació molt delicada els productors que fessin mongetes del ganxet sense estar inscrits a la DOP, que eren força. Ara, la Unió Europea els ho permetrà.

Anar polint el reglament de la DOP és senyal que alguna cosa es mou a l'entorn d'aquesta mongeta que els vallesans no ens podem deixar perdre.

Un Fons Miquel Porter-Moix a la Garriga

Martí Porter
Antropòleg

Mon pare no va ser mai propietari, però al llarg de la seva vida va acumular, en canvi, una formidable quantitat de llibres, revistes, pel·lícules, màquines, fotografies, objectes, discos, instruments i bàrtils de tota mena, que van ocupar, entre d'altres, diverses sales de la planta noble la desapareguda llibreria Porter del Portal de l'Àngel de Barcelona, un parell de despatxos de la Universitat Central, i tots els racons imaginables del domicili familiar. Totes les habitacions de casa eren curulles d'estanteries; el rebedor, el passadís, el menjador, la saleta, tot era a rebentar de llibres; damunt les portes s'improvisaven nous cossos de prestatgeria, i al lavabo es va fabricar un altell artesanal per encabir-hi més trastos. A la terrassa es va construir un habitacle on temeràriament van viure, molts anys, les pel·lícules, prohibides o no, que el Miquel i la seva dona i mare meva Guillemette compraven o arreplegaven d'estranyis als Encants de les Glòries, al Mercat de Sant Antoni, a les golfes d'amics i coneguts, o de contrabanda.

A casa no es llançava res, no debades el besavi era drapaire i l'avi llibreter de vell, i es podria dir que l'únic testament que vam rebre va ser l'encàrrec de trobar aixopluc a la biblioteca, a la filmoteca, a la videoteca, a la discoteca, a l'arxiu, i que tot plegat fos d'accés públic i lliure. El pare ja havia començat la redistribució bastants anys abans de morir, i així, les màquines es van cedir al Museu de la Ciència i de la Tècnica de Terrassa, i els films i bona part dels llibres sobre cinema van formar part del que va ser la primera Filmoteca de Catalunya, que també va dirigir. En el moment de la seva mort, la propietat del pis on Miquel Porter havia passat bona part de la seva vida ens va urgir a desocupar-lo, i a resultes d'aquella emergència, germans i amics van constituir l'Associació Amics de Miquel Porter-Moix, i molt ràpidament vam arribar a un acord amb la Universitat de Barcelona, que es faria càrrec d'acollir el Fons i la biblioteca i els posaria a l'abast d'estudiosos i curiosos, amb l'única condició de retornar-nos aquelles publicacions que ja fossin presents a les biblioteques de la UB. Més de 500 caixes, desenes de milers de documents, milers de llibres, vídeos, DVD, CD, van trobar així una llar adient.

Una vegada feta la catalogació i tria esmentades, mancava recol·locar el miler de llibres i les vint caixes de revistes resultants, i aquesta és la base del Fons Miquel Porter-Moix, que a partir d'aquest Sant Jordi –la data és immillorable– viu-

ran a la Torre del Fanal de la Garriga. A aquests materials s'hi sumaran la seva darrera selecció de llibres de referència, vinguda d'Altafulla, on va passar el darrer any amb la seva germana, i un degoteig de documents personals que encara avui arriben a l'associació o són lliurades a la família, que, plegats, constituïran la singularitat del Fons garriguenc. Xino xano hi trobareu llibres de cinema, esclar, però també d'art, història de l'art, literatura, poesia o política; hi podreu consultar revistes nacionals, estatals i estrangeres, algunes actualment introbables, i, a mitjà termini, documentació inèdita sobre les seves múltiples passions: la cultura popular, el teatre, la música, els llibres, el cinema, el sindicalisme...

Estic segur que el meu pare està literalment encantat amb aquest nou racó: la Torre del Fanal és un Casal Popular, públic, assembleari i amb voluntat de ser autogestionat; un bocí del seu patrimoni queda a l'abast de tots els garriguencs i vallesans que vulguin apropar-s'hi; les prestatgeries que acolliran aquest fons les han dissenyat i realitzat alumnes de Fusteria i moble de l'Institut Vil·la Romana, i, des de la terrassa de la Torre s'intueixen dos dels seus llocs sagrats: el centre de la Garriga –el carrer Cardedeu número 1 abans del desastre urbanístic, seu de mil festes i trobades subversives–, i el Tagamanent, on un cop l'any se'n enduia a passar uns dies per assilvestrar-nos i, ja de passada, assilvestrar-se. La quadratura del cercle.

Carles Flavià i les esqueles

Mariona Isern Administrativa

El 20 de març passat, l'actor i humorista Carles Flavià va morir a l'edat de 70 anys per un càncer. Ell mateix, amb la qualitat de saber-se riure d'ell mateix i sentit de l'humor que sempre l'ha caracteritzat, va deixar preparada la seva esqueja, que fa unes setmanes es va publicar a diferents mitjans.

"Capri, c'est fini. Als meus 70 anys no he de patir pel meu futur. Ni residències, ni carret espitjat per peruà. El meu futur immediat és Sancho d'Àvila". Aquestes són les paraules que va deixar preparades i que m'han fet pensar sobre la mort, sobre com ens agradaria que ens recordessin i analitzar per què és un tema tabú.

A la majoria de nosaltres ens costa parlar de la mort i, per suposat, assumir aquesta desaparició com una cosa normal, natural i inevitable. Com passa amb algunes malalties que encara no gosem dir pel seu propi nom. Amb la mort passa una cosa semblant. Encara ens costa, per exemple, parlar del càncer i pronunciar aquestes sis lletres. És més fàcil dir que una persona ha patit una llarga malaltia que no assumir què és el càncer. Hi ha veritats

que per doloroses que siguin se n'ha de parlar amb total naturalitat per saber a què ens enfrontem. La desconeixença només ens portarà al dubte, al pessimisme i a la poca autoestima.

L'actor i humorista Carles Flavià ens ha deixat, però vol ser recordat amb un somriure i de la mateixa manera en què va viure. No sé quants de nosaltres ens atreviríem a deixar escrit el nostre comiat i a preguntar-nos com volem que ens recordin quan la mort se'ns emporti. Evitem tant aquest tema que fem veure que no existeix.

Cada dia, als principals diaris d'informació general que es venen a Catalunya hi ha esqueles, però la majoria de nosaltres les passem de llarg. No hi parem atenció perquè són gent desconeguda per nosaltres i no ens aporten res. Només podem sentir empatia si hi compartim alguna cosa o si hi tenim algun vincle, per petit que sigui. Però, en canvi, a la premsa comarcal passa just tot el contrari. Els diaris es llegeixen de manera diferent si es tracta d'informació local o d'àmbit general. El mateix passa amb les necrològiques.

Segurament us ha passat alguna vegada al llegir, per exemple, aquest diari. Us el llegiu d'una manera

especial perquè hi descobriu coses diferents. Aquell empenedor que ha obert una empresa a prop del vostre poble, aquella fira o mercat que heu de pensar a visitar o qualsevol cosa que afecta la normalitat del nostre dia a dia. A l'arribar a l'apartat de les esqueles, llegim el nom, la dedicatòria en forma de record que hi ha deixat la família i, sobretot, l'edat. És fàcil que per amics, veïns o coneguts, acabem coneixent la persona que no hi és i sentim una certa química, empatia i dolor que se'ns fa difícil d'explicar però que ens surt d'una manera fluida i natural. Això ens fa sentir una mica més propers a aquells que han perdut algú estimat i, sovint, ens fa replantejar moltes coses durant un petit període de temps. Personalment, conèixer casos així d'una manera tan propera em fa pensar si m'agradaria saber que la meua vida s'està acabant i, d'aquesta manera, poder-me acomiadar dels meus amics i familiars.

Per això, la mort és un tema tabú i ens costa tant parlar-ne de manera natural i tractar el tema com una cosa senzilla. Ens transporta a un món desconegut on tot és incert, silencios i fosc. Quina contradicció, el fet més senzill i natural és el que més ens costa d'assumir.

“Som devots de la descentralització: no tot passa a Barcelona!”

Satisfet de poder deixar un fons de cinema del seu pare a la Garriga?

No només de cinema, també de cultures populars, literatura, història, art, filosofia, poesia o política! Jo, l'associació Amics de Miquel Porter i tota la meua família estem contents i agraïts de cedir aquest fons a la Garriga, i segur que ell també n'està.

On és la resta de fons de Miquel Porter?

Fonamentalment, a la Universitat de Barcelona (arxiu personal i biblioteca), però també al Museu de la Ciència de Terrassa (maquinària cinematogràfica i precinematogràfica) i a la Filmoteca de la Generalitat (llibres i films), entre d'altres.

L'Associació que es va crear després de la seva mort ho ha repartit tot perquè tot estigui a l'abast de tothom?

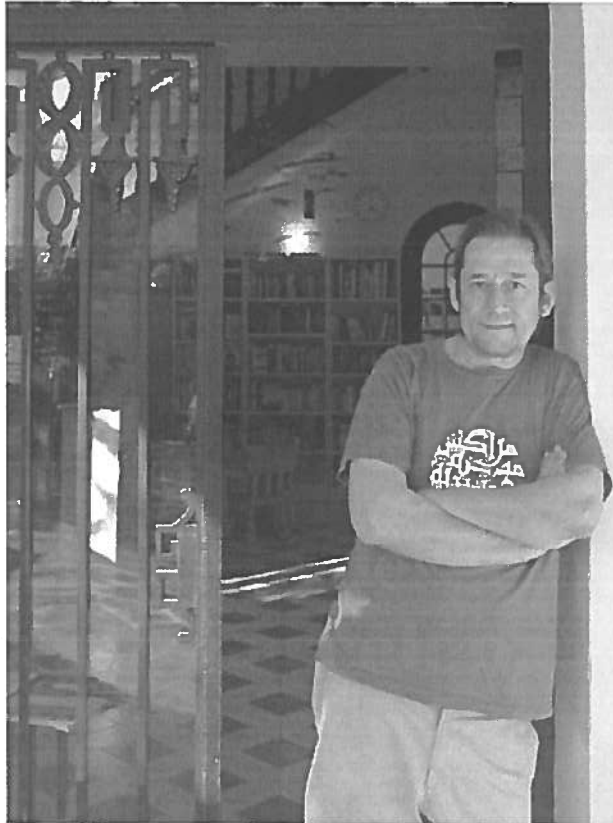
El 90% de l'encàrrec del pare està enllestit, però encara ens arriben materials d'arreu de Catalunya que haurem d'anar endreçant. Perquè, a banda del cinema i el cineclubisme, Miquel Porter es va patejar mil vegades Catalunya amb el Teatre Viu, amb els 16 Jutges, amb ERC, amb la Intersindical CSC, presentant llibres, fent xerrades i conferències...

Quina importància va tenir Porter en el món del cinema?

A títol indicatiu, el primer llibre sobre cinema català signat Porter-Moix i en català és del 1958. El fundador de la Col·lecció cinematogràfica catalana va ser ell. El primer professor universitari de cinema a l'Estat pre-democràtic va ser ell. La primera tesi doctoral sobre cinema va ser la seva. El primer cap de servei de cinema de la Generalitat va ser ell. El restaurador i primer director de la Filmoteca, també.

Vostè que el coneix, què diria ell del panorama cinematogràfic actual?

Dualitat de sentiments, com sempre: meravella pel talent artístic i tècnic universal, que és una invitació a la vida, a la diversitat i a la singularitat, i per les virgueries tecnològiques;

RAMON FERRANDIS

MARTÍ PORTER - President de l'associació Amics de Miquel Porter-Moix

Martí Porter és fill de Miquel Porter Moix, un dels grans estudiosos del cinema català. El seu fons immens és a la Universitat de Barcelona i a la Filmoteca de Catalunya. Però un miler de llibres i altres materials que encara els queden aniran a la Torre del Fanal de la Garriga.

pesar per la voracitat i els abusos de la gran indústria, que és una despietada màquina de fer diners a qualsevol preu, i que ens empeny a la uniformització més alienant.

Per què han triat la Garriga i la Torre del Fanal i no un altre lloc?

Personalment, per afinitat i simpatia pel poble i pel Casal Popular; pensant en el Miquel, perquè la Garriga, Figaró, Granollers, el Tagament, formaven part del seu univers estimat i de la seva cosmovisió, alhora localista i universalista; com a Associació, perquè som creients devots de la descentralització: no tot passa per Barcelona!

De què es compon aquest fons?

Ara mateix, un miler de llibres de temàtica humanística; properament, 20 caixes de revistes culturals històriques, catalanes, espanyoles i d'arreu; a mitjà termini, documentació inèdita de, amb o sobre Miquel Porter i els seus contemporanis. Tot plegat, en unes magnífiques prestatgeries dissenyades, fetes i muntades per estudiants de Fusteria i Moble de l'Institut Vil·la Romana de la Garriga i el seu equip docent, a qui des d'aquí agraeixo sincerament la feina feta.

Qui se'n podrà beneficiar especialment?

Públic en general, estudiants, estudiosos, investigadors, curiosos, amics.

Vostè que ho segueix de prop: els cinemes estan en perill?

El cinema està en constant mutació, i els cinemes han de ser vius i imaginatius, però sempre es faran films i sempre hi haurà gent interessada a veure'ls.

I com veu la remuntada de l'Alhambra?

SOS Alhambra va ser un moviment ciutadà preciós, un esforç col·lectiu que encara em posa la pell de gallina, i la remuntada de l'Alhambra, mèrit dels seus gestors. És un exemple d'inconformisme i d'amor per la cultura.

Josep Mas

La foto

Roba estesa

Els inquilins d'aquest domicili del barri de Plaça Lledó de Mollet haurien de mirar-se una mica el sistema aquest per estendre la roba perquè -qüestions estètiques a banda- s'observa que hi ha dues cordes que, clarament, no aguanten el pes, principalment la de més enfora. De fet, si ara mateix el veí de sota necessita un pijama només ha d'estirar el braç i servir-se.

RAMON FERRANDIS

EL 9 NOU

Presidenta Beth Codina
Director general Jordi Malal

Director edició
Josep Mas

Redactor en cap
Joan Carles Arredondo

Àrees

Teresa Terradas (cultura i col·lecció)

Josep Villanueva (política i societat i economia)

Seccions

Ramon Ferrandis (fotografia)

Griselda Escrigas (fotografia) Ramon Solé (experts)

Ferran Pula (política i societat)

Carroter Xavier Canals

Informàtica i producció Jordi Soler

Publicitat edicions Rosa Serra

Publicitat Monts Aranda

Màrqueting Teresa Melas

Administració Esperança Palvillo

Redacció, Administració i Publicitat

Granollers Carrer Girona, 34, 1r pis / 08402

Tel. 93 860 30 20 / Fax 93 870 70 55

Edició, Distribució i Fotocomposició

Premsa d'Osona, S.A. Plaça de la Catedral, 2

Impressió: Gràfiques de Premsa Diària

Dipòsit Legal: B-34.271-1995

Difusió controlada per OJD

Periòdic adherit al Consell de la Informació de Catalunya

www.el9nou.cat

recepcio@gro.el9nou.com

Dipòsit de Catalunya
 B-34.271-1995

